SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 716/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **LiNi s.r.o.,** Moravský Svätý Ján 7, zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. B2-26Cb/508/2015 (pôvodne Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 26Cb/508/2015) a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 4Cob/92/2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. B2-26Cb/508/2015 (pôvodne Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 26Cb/508/2015) **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Mestskému súdu Bratislava III **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. B2-26Cb/508/2015 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Mestský súd Bratislava III **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jej právnemu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.
Skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi mestského súdu a krajského súdu v označených konaniach v časti rozhodovania o náhrade a výške trov dovolacieho konania. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 716/2025-12 z 3. decembra 2025 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Sťažovateľka sa na okresnom súde žalobou podanou 18. decembra 2015 domáhala od žalovaného zaplatenia 19 716,50 eur s príslušenstvom za vykonané elektroinštalačné práce. Okresný súd rozsudkom z 13. novembra 2018 žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom z 22. októbra 2020, ktorým rozsudok okresného súdu zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. Na základe dovolania podaného sťažovateľkou Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 31. januára 2023 rozsudok krajského súdu z 22. októbra 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že v novom rozhodnutí krajský súd rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania.

4. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 274/2023-40 z 10. augusta 2023 (ďalej len „skorší nález“) konštatoval porušenie označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 4Cob/51/2019, prikázal mu konať a sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie 800 eur. Skorší nález nadobudol právoplatnosť 22. augusta 2023. Tieto skutočnosti sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuviedla.

5. Krajský súd rozsudkom zo 7. marca 2024 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v celom rozsahu. O trovách dovolacieho konania krajský súd nerozhodol. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 18. apríla 2024.

6. Dňa 14. júna 2024 mestský súd spis predložil krajskému súdu z dôvodu, že ten opomenul rozhodnúť o nároku trov dovolacieho konania. Krajský súd spis 18. júla 2024 vrátil bez rozhodnutia s poukazom na § 225 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, môže súd doplniť aj bez návrhu.

7. Mestský súd samostatným uznesením z 10. októbra 2025 v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP rozhodol tak, že sťažovateľka má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto uznesenia uznesením súdneho úradníka. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2025.

8. Mestský súd uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 17. decembra 2025 rozhodol o výške trov dovolacieho konania (3 606,28 eur, pozn.). Toto uznesenie sťažovateľka 2. januára 2026 napadla sťažnosťou.

II.
Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka namieta nesústredený, neefektívny a nehospodárny postup mestského súdu a krajského súdu, keďže ani po 2 rokoch a 9 mesiacoch od vydania uznesenia najvyššieho súdu nebolo právoplatne rozhodnuté o výške trov dovolacieho konania. Krajský súd o trovách dovolacieho konania v zmysle príkazu najvyššieho súdu nerozhodol vôbec. Mestský súd tak rozhodol až po roku a pol od právoplatnosti predmetného rozsudku krajského súdu. Z neprimeranej dĺžky konania sťažovateľka vyvodzuje porušenie ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote.

10. Podľa názoru sťažovateľky rozhodovanie o výške trov konania nemožno považovať za právne či skutkovo zložité. Neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola zapríčinená konaním sťažovateľky a v posudzovanej veci neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jej ťarchu. Sťažovateľka poukázala na § 262 ods. 2 CSP a lehotu pri rozhodovaní o výške trov konania.

III.
Vyjadrenie mestského súdu a krajského súdu

11. V podaní doručenom ústavnému súdu 8. januára 2026 predsedníčka mestského súdu uviedla, že spis bol 6. augusta 2025 pridelený novej zákonnej sudkyni. Následne boli vykonané všetky nevyhnutné procesné úkony, ktoré sťažovateľka namietala. Stav právnej neistoty sťažovateľky tak bol odstránený. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v podstate namieta len nesprávny postup krajského súdu, ktorý nerešpektoval záväzný pokyn najvyššieho súdu, keď nerozhodol o nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Toto pochybenie však nemožno pričítať na vrub mestskému súdu. V súvislosti s významom veci pre sťažovateľku mestský súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka je právnickou osobou vykonávajúcou podnikateľskú činnosť, pričom z predmetu sporu vyplýva, že úkon právnej služby v dovolacom konaní má hodnotu 353,54 eur. Peňažná hodnota priznaného nároku na náhradu trov dovolacieho konania má teda pre sťažovateľku hodnotu rádovo len v stovkách eur, čo nemožno považovať za obzvlášť podstatnú finančnú čiastku, ktorá by závažnejším spôsobom zasahovala do princípu právnej istoty na strane sťažovateľky. Navrhnuté finančné zadosťučinenie 10 000 eur sa tak javí ako extrémne neprimerané. Rovnako sa javí, že cieľom podania ústavnej sťažnosti nie je odstránenie právnej neistoty sťažovateľky, ale jej snaha o vyťaženie čo najväčšej peňažnej čiastky z konania pred ústavným súdom.

12. V podaní doručenom ústavnému súdu 16. januára 2026 predseda krajského súdu popísal priebeh konania a dôvody vrátenia spisu mestskému súdu po opomenutí rozhodnutia o nároku trov dovolacieho konania. Vyjadril názor, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je po vecnej stránke nedôvodná, nepreukazujúca porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

IV.
Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 302/2020, II. ÚS 123/2022) a ich prípadné porušenie možno preskúmavať spoločne. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria prihliada ústavný súd aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

15. Konanie vo veci samej bolo právoplatne ukončené 18. apríla 2024. Právna istota sťažovateľky týkajúca sa práv, ktoré si uplatnila na súde, bola čiastočne dosiahnutá. V čase podania aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky prebiehalo napadnuté konanie pred mestským súdom už len vo fáze týkajúcej sa rozhodovania o výške trov konania po rozhodnutí o samotnom nároku na náhradu trov dovolacieho konania (v tom čase ešte neprávoplatnom, pozn.). Ústavný súd však berie do úvahy pohľad na sporové konanie ako celok, teda vrátane fázy konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o trovách konania (rozsudok ESĽP vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11). Aj vo vzťahu k tejto etape konania však ústavný súd prízvukuje kritérium významu predmetu rozhodovania pre sťažovateľa, ktorý je *in abstracto* daný tým, že agenda trov konania predstavuje vedľajšiu agendu s podstatne nižším vplyvom na stav právnej neistoty ako pri nerozhodnutí veci samej (III. ÚS 451/2022).

16. Všeobecný súd rozhoduje o trovách konania podľa vopred ustanovených zásad a podľa úkonov, ktoré boli v konaní vykonané stranami sporu a ich právnymi zástupcami, preto ústavný súd postup pri rozhodovaní o trovách konania nepovažuje za právne zložitý a vykazujúci osobitnú skutkovú náročnosť (m. m. III. ÚS 711/2017, IV. ÚS 54/2022). Rozhodovanie o trovách konania je rutinnou záležitosťou každodennej praxe súdov, preto výrazné predĺženie postupu súdu v napadnutom konaní nie je dôvodné (m. m. I. ÚS 264/2020). Ústavný súd ale dodáva, že nečinnosť súdu sa vzhľadom na mieru a podobu právnej neistoty posudzuje inak v základnom, meritórne neukončenom konaní než v konaní po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej (III. ÚS 548/2024).

17. Ústavný súd pripomína, že jedným z kritérií posudzovania ústavnej neakceptovateľnosti prieťahov v konaní je aj význam veci pre sťažovateľa. Podľa sťažovateľky právoplatné skončenie konania vo všetkých zložkách má pre ňu nielen satisfakčný význam, ale aj ekonomický. Pre vyhodnotenie tohto kritéria nemožno opomenúť skutočnosť, že sťažovateľka aktuálnou ústavnou sťažnosťou podrobuje kritike konanie v čase, keď už bolo (ešte neprávoplatne) rozhodnuté o nároku trov dovolacieho konania. Vo vzťahu k meritórnej súdnej ochrane však už sťažovateľka v právnej neistote nie je. Aj napriek dlhotrvajúcemu konaniu vedenému vo veci sťažovateľky, čo bolo konštatované v skoršom náleze, táto svoju ústavnú sťažnosť podala v čase, keď význam konania v časti rozhodovania o nároku trov dovolacieho konania dosahoval z pohľadu jej označených práv zanedbateľnú intenzitu. Rovnako význam veci pre sťažovateľku znižuje aj skutočnosť, že počas ňou kritizovaného obdobia, teda od právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, nepovažovala za potrebné upozorniť na neprimeranú dĺžku konania aj sťažnosťou pre nečinnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Túto sťažnosť adresovanú predsedovi súdu síce v zmysle judikatúry ESĽP nemožno považovať za efektívny právny prostriedok nápravy porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak vzhľadom na uvedené okolnosti danej veci by takáto skoršia aktivita sťažovateľky v podobe podania sťažnosti predsedovi súdu bola spôsobilá viesť k skoršiemu rozhodnutiu o nároku na náhradu trov dovolacieho konania (napr. III. ÚS 338/2025). Rovnako sťažovateľke nič nebránilo podať návrh na doplnenie rozsudku krajského súdu (zo 7. marca 2024, pozn.) podľa § 225 ods. 1 CSP. Na uvedené nemohol ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe o priznaní finančného zadosťučinenia.

18. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmavanej veci, ústavný súd v napadnutom konaní nezistil také správanie sťažovateľky, ktoré by priamo významnejšie prispelo k jeho predĺženiu. Na druhej strane poukazuje na jej už uvedenú pasivitu.

19. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup mestského súdu a krajského súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj neefektívnym postupom, teda takým, ktorý nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

20. Dôvodmi podanej ústavnej sťažnosti sú zbytočné prieťahy, ktoré vznikli v štádiu rozhodovania mestského súdu a krajského súdu o náhrade trov dovolacieho konania a jej výške. Ústavný súd v súvislosti s možným vznikom prieťahov v konaní preto hodnotil postup súdov vo fáze nasledujúcej po právoplatnom skončení konania vo veci samej, t. j. potom, ako bolo právoplatne rozhodnuté vo veci nároku na náhradu trov konania. Túto však v závere posúdil v kontexte s celkovou dĺžkou konania.

21. Z uvedeného je zrejmé, že k rozhodnutiu mestského súdu o nároku na náhradu trov dovolacieho konania došlo 10. októbra 2025, a to aj napriek tomu, že zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu bolo vyhlásené 31. januára 2023. Krajský súd právoplatne rozhodol v merite veci, ako aj o nároku na trovy prvoinštančného a odvolacieho konania. Nerozhodol však o nároku trov dovolacieho konania. Tento nedostatok po nadobudnutí právoplatnosti meritórneho rozhodnutia (18. apríla 2024) už nebolo možné ním odstrániť. Mestský súd o tomto nároku rozhodol až samostatným uznesením

z 10. októbra 2025. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na argumentáciu uvádzanú samotnou sťažovateľkou (bod 9 tohto nálezu), z ktorej vyplýva, že mestský súd mal k dispozícii spis na rozhodnutie o náhrade trov dovolacieho konania v primeranej lehote. Mestskému súdu nebránili vo vydaní takéhoto rozhodnutia žiadne objektívne prekážky, preto jeho nesprávny postup (bod 6 tohto nálezu) nemožno považovať za efektívny postup, t. j. taký, ktorý by smeroval k efektívnemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky vo veci určenia nároku na náhradu trov konania. Argumentáciu uvádzanú predsedníčkou mestského súdu preto nemožno vzhľadom na už uvádzané považovať za spôsobilú záver o neefektívnom postupe mestského súdu zvrátiť.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že nečinnosť mestského súdu, ako aj neefektívna činnosť spočívajúca v predložení spisu krajskému súdu na rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania bez existencie objektívnej prekážky, ktorá by mu už v tom čase bránila vydať rozhodnutie o danom nároku, berúc do úvahy celkovú dĺžku napadnutého konania, spôsobili vznik zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska netolerovateľné. Čo sa týka postupu mestského súdu, už v súvislosti s rozhodovaním o výške trov dovolacieho konania po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o náhrade trov dovolacieho konania uznesením vyššieho súdneho úradníka rozhodol mestský súd (už po podaní tejto ústavnej sťažnosti) v zákonnej lehote.

23. Ústavný súd konštatuje, že postup mestského súdu v napadnutom konaní vo fáze rozhodovania o nároku na náhradu trov dovolacieho konania je poznačený prieťahmi, ktoré vzhľadom na zistené obdobie nečinnosti a neefektívnej činnosti mestského súdu je možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom správneho súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

24. V súvislosti s namietaným postupom krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že napriek pochybeniu krajského súdu, ktorý nerozhodol o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, už zo strany krajského súdu v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať k prieťahom. O nároku už rozhodol mestský súd. Postup krajského súdu tak nemožno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo ešte právoplatne rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.
Primerané finančné zadosťučinenie

26. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Sťažovateľka sa domáhala priznania finančného zadosťučinenia celkom 10 000 eur, čo odôvodnila všeobecným odkazom na dĺžku napadnutého konania. Z citovaného textu vyplýva, že toto zadosťučinenie

sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. III. ÚS 392/2012, III. ÚS 473/2012, II. ÚS 56/2022).

27. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania v časti rozhodovania o náhrade trov konania, berúc do úvahy predmet konania, jeho význam a správanie sťažovateľky, deklarovanie porušenia práv sťažovateľky, príkaz konať a rozhodnutie o povinnosti nahradiť sťažovateľke trovy konania, predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočné zavŕšenie poskytnutej ústavnoprávnej ochrany, preto jej požadované primerané finančné zadosťučinenie nepriznal a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.
Trovy konania

28. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky odôvodňuje, aby jej mestský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátom. Preto ústavný súd rozhodol o povinnosti mestského súdu nahradiť sťažovateľke v určenej lehote trovy konania na účet jej právneho zástupcu (bod 3 výroku tohto nálezu).

29. Trovy konania pozostávajú z odmeny a ďalších náhrad advokáta v celkovej výške 949,17 eur s DPH, ktoré boli určené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (odmena podľa § 11 ods. 3 vyhlášky za dva úkony právnej služby po 371 eur/úkon, a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti; náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 14,84 eur; DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 177,49 eur).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu